

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet stadfæstede i juli 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Afghanistan og shia-muslim af trosretning. Ansøger har opholdt sig illegalt i Iran i perioden 1996 frem til sin udrejse i 2010 kun afbrudt af et kortere ophold i Afghanistan i 2007/2008.

Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans far arbejdede som chauffør i Iran i 1990'erne for en virksomhed, som samarbejdede med den iranske hær, og at hans far i 1995 fik en konflikt med sin halvfætter [S], som er en magtfuld kommandant for Taliban, idet faren ikke ville sørge for, at [S's] bror blev ansat i samme virksomhed. I 1996 indrejste [S's] bror i Iran, hvor han blev anholdt og senere henrettet for spionage. [S] mistænkte ansøgerens far for at stå bag anholdelsen af sin bror, hvorfor ansøgerens far modtog telefoniske trusler fra [S] i et par år. [S] opsøgte endvidere ansøgeren og hans familie på deres bopæl i Afghanistan og truede dem på livet. I 1996 anmodede ansøgerens far på grund af truslerne sin bror om, at bringe ansøgeren og resten af familien til Iran. Ansøgerens familie blev ikke opsøgt af [S] under deres ophold i Iran.

Ansøgeren har videre henvist til, at han i 2007 flyttede tilbage til Afghanistan sammen med sin bror og far, idet de havde fået oplysninger om, at [S] var blevet fængslet af amerikanerne. Efter omkring en måneds ophold blev de overfaldet i deres hus af maskerede og bevæbnede mænd, som tog dem med til en kælder, hvor de blev udsat for grove fysiske overgreb. Senere samme dag ankom [S], som ville have ansøgerens far til at indrømme sin rolle i henrettelsen af hans bror. [S] udsatte dem for fysiske overgreb og truede dem. Til sidst forlod [S] lokalet med ansøgerens far. Ansøgeren formoder, at hans fader er blevet dræbt. Det lykkedes ansøgeren og hans bror at flygte med hjælp fra en gammel mand, der var vagt. De blev kørt til Kabul, hvor ansøgerens moster bor. Mosterens ægtefælle og dennes bror hjalp dem herefter med at udrejse til Iran, hvor de bosatte sig. Ansøgeren var efter indrejsen i Iran i kontakt med sin moster, som fortalte, at [S] havde søgt efter ansøgeren og hans bror på hendes bopæl. I 2010 blev ansøgeren anholdt af de iranske myndigheder, idet han opholdt sig illegalt i Iran. Ansøgerens bror betalte bestikkelse for at få ansøgeren løsladt. Ansøgeren var herefter nødsaget til at forlade Iran.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Overordnet bemærkes, at ansøgeren nok har forklaret overensstemmende og detaljeret, men at Flygtningenævnet hæfter sig ved, at der er den samme detaljeringsgrad og nuancering på forklaringen, både for så vidt angår de begivenheder, som ansøgeren har på anden hånd, idet han har fået dem refereret fra sin farbror og sin moster, og for så vidt angår de begivenheder, som ansøgeren selv har været impliceret i. Det forekommer ikke overbevisende, at ansøgeren først efter flugten har fået kendskab til konflikten med [S], idet ansøgeren har været omkring 16 år gammel, da familien valgte at flytte tilbage. Forklaringen om, at ansøgeren på intet tidspunkt havde hørt fra sin far eller mor om den konflikt, der var årsag til deres udrejse fra Afghanistan og de eventuelle problemer ved en tilbagevenden, virker ikke overbevisende. Ansøgerens forklaring om de angivelige meget

alvorlige overgreb, der skete på både hans fader, broder og på ham selv, har ikke virket selvoplevet. Flygtningenævnet finder det endvidere utroværdigt, at ansøgeren og hans broder skulle kunne opnå bistand til at flygte fra området som forklaret. Det forekommer usandsynligt, at [S's] vagt under de anførte omstændigheder skulle have valgt at bistå ansøgeren og hans broder med flugt, ligesom det ikke mindst forekommer usandsynligt, at en flugt til Kabul kunne arrangeres inden for så kort en tidsramme, som ansøgeren har forklaret om. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret noget divergerende om, hvilken betydning det havde, at hans ben angiveligt var brækket.

Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgerens forklaring må anses for konstrueret til lejligheden.

Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnet meddelte i juli 2012 klageren afslag på en anmodning om genoptagelse.

Flygtningenævnet udtalte:

”[I sommeren 2012] stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved der blev meddelt Deres klient den afghanske statsborger [S.A.], født den [...] 1992, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det blev samtidig pålagt Deres klient at udrejse senest 7 dage fra afgørelsesdatoen.

[I sommeren] 2015 anmodede Sverige Danmark om at modtage Deres klient i medfør af Dublin-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b. Det fremgår af Sveriges anmodning, at Deres klient [i foråret] 2015 søgte om asyl i Sverige. Deres klient har over for de svenske myndigheder oplyst, at Grækenland [i sommeren] 2014 udviste ham til Afghanistan, og at han i [foråret] genindrejste på medlemsstaternes område ved at udrejse til Grækenland. Herefter sejlede han til Italien og tog toget til Sverige. De svenske myndigheder har oplyst, at Deres klient ikke fremlagde nogen dokumentation på, at han havde forladt medlemsstaternes område. Som følge heraf fandt de svenske myndigheder det ikke godtgjort, at Deres klient havde forladt medlemsstaternes område.

[I starten af sommeren] 2015 har Danmark over for Sverige accepteret at modtage Deres klient i medfør af Dublin-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og [i sommeren] 2015 blev Deres klient overført fra Sverige til Danmark.

Det fremgår af politirapport [fra sommeren] 2015, udfærdiget af Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter, at Deres klient har forklaret, at han i [efteråret] 2013 besluttede sig for at tage tilbage til Afghanistan. Han valgte derfor at tage bussen fra asylcenteret til en ukendt togstation. Her købte han en togbillet og tog toget sydpå. Han skiftede flere gange tog, inden han nåede til Italien, hvor han indrejste uden

rejsedokument. I forbindelse med hans rejse til Italien blev han ikke kontrolleret af andre landes myndigheder. I Italien tog han kontakt til en bekendt ved navn [A], hvis rejsedokument han brugte til at rejse videre med til Grækenland. Han opholdt sig i Grækenland i omkring ni måneder, hvor han arbejdede. Herefter tog han kontakt til de græske myndigheder og gjorde dem bekendte med, at han ønskede at rejse frivilligt tilbage til Afghanistan. To måneder senere i [sommeren] 2014 blev han sammen med fire til fem andre afghanske statsborgere udsendt med fly fra Athen til Kabul via Istanbul. Han blev ledsaget af det græske politi. Ved ankomsten til Kabul blev han overdraget til de afghanske myndigheder. Efter han havde oplyst sit navn, fik han lov til at indrejse i Afghanistan. Dernæst rejste han til byen [...], som er beliggende i Paktia-provinsen. I [efteråret] 2014 fik han i [...] udstedt et tazkira (nationalitetsbevis), hvilket kun var muligt at få udstedt ved at møde personligt op. Ultimo 2014 giftede han sig med en afghansk kvinde, men grundet de problemer, som han ved sin tilbagevenden til Afghanistan fik, nåede han aldrig at få udstedt en vielsesattest. I [starten af] 2015 måtte han sammen med sin ægtefælle flygte til Iran. Han betalte en menneskesmugler 2000 dollars, for at de kunne komme til Iran. Her opholdt de sig hos hans moster og broder, som allerede befandt sig i Iran. I [starten af] 2015 betalte han en anden menneskesmugler 3000 dollars, for at han kunne komme til Grækenland. Deres klient har ikke over for Rigspolitiet kunne forklare nærmere om hans rejserute fra Iran til Grækenland, ud over at han sejlede fra Tyrkiet til Grækenland. I forbindelse med hans rejse fra Iran til Grækenland var han ikke i besiddelse af nogen rejsedokumenter. Det var menneskesmugleren, som stod for al kontakten til de mennesker, som de mødte undervejs. Ved hans ankomst til Grækenland blev han af de græske myndigheder sendt til en slags halvø, hvor der lå en havn. Herfra rejste han til Sverige via Italien. I [sommeren] 2015 ankom han til Sverige, hvorefter han straks tog kontakt til de svenske myndigheder og søgte om asyl, fordi han havde fået nye problemer efter at have været tilbage i hjemlandet. Under hans rejse til Sverige havde han ikke kontakt med nogen landes myndigheder. Han kan ikke forstå, hvorfor han er sendt til Danmark, nu hvor han har været tilbage i Afghanistan, fordi han mener, at han har krav på at få sin asylsag behandlet på ny. Adspurgt, hvor Deres klient havde 5000 dollars fra, har Deres klient forklaret, at han sparede nogle penge op, da han i 2014 arbejdede i Grækenland. Det resterende beløb lånte han af sin moster og broder, som er bosiddende i Iran.

[I sommeren] 2015 har Deres klient anmodet om genoptagelse af hans asylsag. Deres klient har i den forbindelse fremlagt et afghansk dokument, som Flygtningenævnet har foranstaltet oversat.

Dokumentet fremstår som et nationalitetsbevis dateret [sommeren] 2014 og underskrevet af den befalende i folkeregistrets bestyrelse. Det fremgår af dokumentet, at [S.A.], som er søn af [B] og sønnesøn af [C], er født i [H], har en middelhøjde og i år 1393 (2014) var 23 år gammel. Dokumentet er endvidere underskrevet af [D] som stedfortræder.

Ved e-mail og brev [fra sommeren] 2015 har De på vegne af Deres klient anmodet Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af asylsagen. De har som begrundelse for anmodningerne henvist til, at nævnet i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling ikke foranstaltede, at Deres klient undergik en torturundersøgelse. De har i den forbindelse anmodet nævnet om at hastebehandle genoptagelsesanmodningen og under alle omstændigheder træffe afgørelse i så god tid inden den tvangsmæssige udsendelse, så det vil være muligt for Dem at indsende en klage til FN's Torturkomité.

Vedlagt genoptagelsesanmodningerne [fra sommeren] 2015 er to billeder, som viser undersiden af Deres klients venstre arm.

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at genoptage sagen eller grundlag i øvrigt for at udsætte Deres klients udrejsefrist. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Flygtningenævnet kan således henholde sig til sin beslutning [fra sommeren] 2012, hvori nævnet blandt andet udtalte, at nævnet ikke kunne lægge Deres klients forklaring til grund. Overordnet bemærkedes det, at Deres klient nok havde forklaret overensstemmende og detaljeret, men at Flygtningenævnet hæftede sig ved, at der var den samme detaljeringsgrad og nuancering på forklaringen, både for så vidt angik de begivenheder, som Deres klient havde på anden hånd, idet han havde fået dem refereret fra sin farbror og sin moster, og for så vidt angik de begivenheder, som Deres klient selv havde været impliceret i. Det forekom ikke overbevisende, at Deres klient først efter flugten fik kendskab til konflikten med [S], idet Deres klient var omkring 16 år gammel, da familien valgte at flytte tilbage. Forklaringen om, at Deres klient på intet tidspunkt havde hørt fra sin fader eller moder om den konflikt, der var årsag til deres udrejse af Afghanistan og de eventuelle problemer ved en tilbagevenden, virkede ikke overbevisende. Deres klients forklaring om de angiveligt meget alvorlige overgreb, der skete på både hans fader, broder og på ham selv, virkede ikke selvoplevet. Flygtningenævnet fandt det endvidere utroværdigt, at Deres klient og hans broder skulle kunne opnå bistand til at flygte fra området som forklaret. Det forekom usandsynligt, at en flugt til Kabul kunne arrangeres inden for så kort en tidsramme, som Deres klient forklarede. Deres klient havde i den forbindelse forklaret noget divergerende om, hvilken betydning det havde, at hans ben angiveligt var brækket. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet herefter, at Deres klients forklaring måtte anses for konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at Deres klient ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet ikke kan lægge Deres klients forklaringer om et ophold i Afghanistan fra [sommeren] 2014 til begyndelsen af 2015 til grund. Flygtningenævnet kan således ikke tillægge det dokument, som Deres klient har fremlagt til de danske myndigheder efter at være tilbagetaget fra Sverige i [sommeren] 2015, bevismæssig vægt. Nævnet finder, at dokumentet, der fremstår dateret [sommeren] 2014, efter sit indhold, og tidspunktet for dets fremlæggelse kort før en udsendelse af Deres klient til Afghanistan, fremstår som konstrueret til lejligheden.

Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at Deres klient ikke er fremkommet med en rimelig forklaring på, hvorfor han ikke har fremlagt dokumentet over for de svenske myndigheder i forbindelse med sin asylansøgning i Sverige.

Hertil kommer, at det er muligt at købe alle typer forfalskede dokumenter i Afghanistan, ligesom det er almindelig praksis i Afghanistan at forfalske dokumenter. Det er tillige muligt at købe ægte dokumenter, som særligt kan anvendes i asylansøgningssager. Der henvises til rapporten fra Udlændingestyrelsens fact finding mission i Kabul i Afghanistan, "Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process", udgivet den 29. maj 2012, jf. Flygtningenævnets baggrundsmateriale bilag 446.

Flygtningenævnet bemærker, at der ikke foreligger oplysninger om baggrunden for Deres klients udrejse til Afghanistan i [efteråret] 2013, de problemer, som Deres klient har oplyst, at han fik efter sin tilbagevenden

til Afghanistan, herunder en sammenhæng med de af ham tidligere påberåbte konflikter, eller identiteten på den kvinde, som Deres klient har oplyst at have indgået ægteskab med i Afghanistan på et tidspunkt i slutningen af 2014.

For så vidt angår de fremsendte billeder af Deres klients venstre underarm og Deres anmodning om genoptagelse som følge af manglende torturundersøgelse, bemærker Flygtningenævnet, at nævnet efter fast praksis ikke vil foranstalte en torturundersøgelse indhentet, såfremt nævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring til grund.

Som det fremgår af præmisserne for nævnets beslutning [fra sommeren] 2012, har Flygtningenævnet på baggrund af en samlet vurdering af oplysningerne i sagen ikke kunnet lægge Deres klients forklaring om konflikten med hans faders halvfætter, herunder hans forklaring om overgrebene, der skete mod hans fader, broder og på sig selv, til grund.

Der er ikke i Deres klients anmodning om genoptagelse fremkommet nye oplysninger om Deres klients ophold i Afghanistan i 2007/08, herunder om de overgreb, som Deres klient har oplyst at have været udsat for, i forhold til de oplysninger, som nævnet har taget stilling til i sin beslutning [fra sommeren] 2012. Herefter, og da nævnet ikke kan lægge til grund, at Deres klient har været tilbage i Afghanistan efter nævnets beslutning, kan de fremsendte fotografier af Deres klients venstre arm ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Flygtningenævnet finder således fortsat, at Deres klient ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan er i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Det påhviler fortsat Deres klient at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelsen [fra sommeren] 2012 fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt Deres klient ikke udrejser frivilligt, kan Deres klient, som det fremgår af nævnets beslutning [fra sommeren] 2012, udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a."

Flygtningenævnet meddelte i august 2015 klageren tilladelse til genoptagelse af sagen.

Flygtningenævnet stadfæstede i september 2015 på ny Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnet udtalte:

"Ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Afghanistan og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans fader arbejdede som chauffør i Iran i 1990'erne for en virksomhed, som samarbejdede med den iranske hær, og at hans fader i 1995 fik en konflikt med sin halvfætter [S], som er en magtfuld kommandant for Taliban, idet faderen ikke ville sørge for, at [S's] broder blev ansat i samme virksomhed. I 1996 indrejste [S's] broder i Iran, hvor han blev anholdt og senere henrettet for spionage. [S] mistænkte ansøgerens fader for at stå bag anholdelsen af broderen. Ansøgerens fader modtog telefoniske trusler fra [S] i et par år. [S] opsøgte endvidere ansøgeren og hans familie på deres bopæl i Afghanistan og truede dem på livet. I 1996 anmodede ansøgerens fader på grund af truslerne sin broder om at bringe ansøgeren og resten af familien til Iran. Ansøgeren familie blev ikke opsøgt af [S] under deres ophold i Iran. Ansøgeren har endvidere henvist til, at familien i 2007 flyttede tilbage til

Afghanistan sammen med sin broder og fader, idet de havde fået oplysninger om, at [S] var blevet fængslet af amerikanerne. Efter omkring en måneds ophold blev de overfaldet i deres hus af maskerede og bevæbnede mænd, som tog dem med til en kælder, hvor de blev udsat for grove, fysiske overgreb. Senere samme dag ankom [S], som ville have ansøgerens fader til at indrømme sin rolle i henrettelsen af hans broder. [S] udsatte dem for fysiske overgreb og truede dem. Til sidst forlod [S] lokalet med ansøgerens fader. Ansøgeren formoder, at hans fader er blevet dræbt. Det lykkedes ansøgeren og hans broder at flygte med hjælp fra en gammel mand, der var vagt. De blev kørt til Kabul, hvor ansøgerens moster bor. Mosterens ægtefælle og dennes broder hjalp dem herefter med at udrejse til Iran, hvor de bosatte sig. Ansøgeren var efter indreisen i Iran i kontakt med sin moster, som fortalte, at [S] havde søgt efter ansøgeren og hans broder på hendes bopæl. I 2010 blev ansøgeren anholdt af de iranske myndigheder, idet han opholdt sig illegalt i Iran. Ansøgerens broder betalte bestikkelse for at få ansøgeren løsladt. Ansøgeren var herefter nødsaget til at forlade Iran. Ansøgeren fik afslag på asyl [i sommeren] 2012. Ansøgeren udrejste af Danmark ultimo september 2013. Han opholdt sig i seks til syv måneder i Grækenland, inden han rejste tilbage til Afghanistan. Ansøgeren er fortsat efterstræbt grundet familiekonflikten med [S]. En gruppe mennesker med tilknytning til Taliban har truet ansøgeren på grund af hans konflikt med [S]. Problemerne startede igen efter ansøgeren ankom til byen [...]. [K], som er den talebanske leder i pågældende område, havde af [S] fået oplysninger om ansøgeren. Ansøgeren opholdt sig undertiden hos sine svigerforældre. Her fik han tilsendt anklagebrev vedrørende hans påståede samarbejde med den iranske organisation Sepah. Ansøgeren følte sig så truet, at han efter halvanden måneds ophold i [...] flygtede til Kabul sammen med sin kæreste. Efterfølgende modtog svigerforældrene trusler om ikke at lade deres datter gifte sig med ansøgeren. Ansøgeren og hans kæreste opholdt sig i omkring fire måneder i Kabul, hvorefter ansøgeren af frygt for sit liv så sig nødsaget til at flygte. Efter sin flugt fik han tilsendt yderligere indkaldelser til et såkaldt retsmøde vedrørende den oprindelige familiekonflikt. De flygtede fra Kabul til Iran, hvor de opholdt sig i omkring halvanden til to måneder. Ansøgerens kæreste rejste hjem til Afghanistan som følge af trusler.

Flygtningenævnets flertal kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Flertallet har fundet, at ansøgerens forklaring om konflikten med [S] fremstår konstrueret til lejligheden. Flertallet har ved denne vurdering navnlig lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren aldrig havde hørt om den påberåbte konflikt, før familien vendte tilbage til Afghanistan, da ansøgeren var ca. 16 år. Derudover forekommer det usandsynligt, at den af [S] ansatte vagt skulle turde hjælpe ansøgeren og hans broder med at flygte umiddelbart efter, at [S] havde mishandlet drengene og ført deres fader bort og når henses til ansøgerens forklaring om [S's] magt og tilknytning til Taleban. Endelig finder flertallet, at ansøgerens forklaring om, at han efter udreisen af Danmark og et ophold i Grækenland, igen indrejste i Afghanistan og tog ophold i det område, hvor [S] midlertidig var bortrejst fra, ikke understøtter ansøgerens frygt for [S]. Flertallet finder, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren skulle være taget tilbage til området, uanset [S's] midlertidige fravær, såfremt han havde en konflikt med [S], der efter ansøgerens oplysninger under nævnsmødet er blevet endnu rigere og har mange forbindelser, ligesom han kan bestikke alle til at opnå, hvad han vil. Flertallet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans baggrund for at tage til Afghanistan til grund. Flertallet har fundet, at ansøgerens forklaring om, at han vendte tilbage til Afghanistan for at indgå ægteskab, fremstår utroværdig. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke i forbindelse med sin første indrejse i Danmark oplyste, at han havde en kæreste, som han havde lovet at indgå ægteskab med, ligesom han under asylsagsbehandlingen oplyste, at han ikke havde kontakt med

nogen i hverken Iran eller Afghanistan, mens han under nævnsmødet oplyste, at han hele tiden havde kontakt med kæresten. Dertil kommer, at ansøgeren efter genindreisen i Danmark har forklaret divergerende om, hvor ægteskabet blev indgået og om, hvorvidt han overhovedet er gift. Ansøgeren har således først forklaret til politiet, at han i 2014 blev gift i Afghanistan, men at han ikke nåede at få udstedt en vielsesattest, fordi han måtte flygte, mens han under nævnsmødet har forklaret først, at han blev gift med kæresten i Iran og dernæst, at han ikke er gift med kæresten. Endelig finder flertallet det usandsynlig, at kæresten, der efter ansøgerens egen forklaring kommer fra en meget traditionel familie, skulle kunne rejse rundt i Afghanistan på egen hånd for at flygte med ansøgeren. Flertallet finder efter en samlet vurdering, at både ansøgerens oprindelige forklaring og forklaringen om de efterfølgende hændelser, må anses for konstrueret til lejligheden. Slutteligt finder flertallet, at indholdet af det nationalitetsbevis, som ansøgeren har fremlagt efter genindreisen i Danmark, for så vidt angår fødedatoen ikke stemmer overens med indholdet af de dokumenter, som ansøgeren fremlagde under den første asylsagsbehandling, hvorfor mindst et af dokumenterne må anses for at være fremskaffet til lejligheden. Flertallet finder, at dette yderligere har svækket ansøgerens troværdighed. Uanset om samtlige dokumenter er ægte, og uanset om ansøgeren således har været i Afghanistan efter sin udrejse af Danmark, finder flertallet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er forfulgt i Afghanistan. Flertallet har herved tillige lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egne forklaringer, at bombeangreb i Afghanistan var rettet mod ham.

Flygtningenævnets flertal finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke vil risikere forfølgelse omfattende af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattende af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flertallet finder herefter, at der ikke er grundlag for at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af dokumentet. Flertallet finder af samme grund, at der ikke er grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse. Flertallet finder heller ikke grundlag for at hjemvise sagen med henblik på toinstansbehandling. Der er herved lagt vægt på, at der er tale om en genoptagelsessag, som har været behandlet i 1. instans.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”